

SLANZIN

1 11/82

REFLEK

A opět uplynul rok a tímto číslem vstupujeme do nového, již třetího, ročníku našeho tanzinu SLAN. Pokusím se stručně shrnout to, co se v něm za loňský kalendářní rok změnilo.

Ten, kdo měl to štěstí a četl první a druhý ročník SLANu, jistě si povšiml, že jeho celková úroveň se ročník od ročníku, číslo od čísla výrazně zlepšuje, jak obsahově, tak graficky.

Výrazným zlepšením se stala změna rozmnožovací techniky /místo ornního cyklostyl/, ale pozornost si zaslouží i dvoulístková obálka. O obsahové stránce se zmíním podrobněji. V zásadě se obsahová napln SLANu nezmění. I nadále se budete setkávat s úvodníky, mnohdy vyvolávajícími řadu polemik, čist povídky, reportáže ze SF akcí. Nezměněny zůstávají i naše pravidelné a nepravidelné rubriky - např. SUPERNOVY seznamující a předními spisovateli SF a jejich, pokud možná, nepublikovanou povídkou. V rubrice Z PARCONSEKTO SUPLIKU můžete číst povídky, které uspěl, v soutěži "Oceně Karla Čapka". S FILM - jak už název napovídá, představí obsah zajímavého filmu se SF tematikou. V rubrice OHLAČI se dozvíte /mnohdy velmi kritické/ názory ostatních čtenářů na články, které se na stránkách SLANu objevily. Ji, kdo si oblíbili novellu A. C. Clarka Ohemný květ Comarre, si rádi přečtou její dokončení. A na co se ještě můžete těšit, v ročníku 1967?

Prdevším bych upozornil na velký seriál o polské SF, který připravuje P. Weigel, na překlady ze zahraničních tanzinů s časopisů /Fantastyka, Invil/, pravou lahůdkou bude jistě sběr o současné americké SF /doplňný ukázkami tvorby/, jablečtorem je O. Weri.

Napln SLANu je /bude/ tedy /ve vsi sápmosti/ poměrně kvalitní. Iady si však musím trochu poznamenat: většina příspěvků nepochází přímo od nás - členů klubu, ale získáváme je díky našim čilým kontaktům, jak s jednotlivci /Nati, Weigeli/, tak i tanziny (SR). V budoucnu bychom rádi tento poměr dořtili. Co se v roce 1967 ve SLANu změří? Shad jen to, že vyjdou pouze čtyři čísla a opět se změří stránka.

Nyní se zmíním o anketě o nejlepší povídku a článek otištěné ve SLANu v ročníku 1967, kterou uspořádala redakce tanzinu mezi čtenáři z našeho klubu.

Zde jsou výsledky:

POVÍDKY:	1. E. Kupienko - Pacifistická pohádka	
	/přel. J. Ošš jr./	24 b.
	2.-3. J. Verlašerová - Eubioy	
	/přel. L. Pešk/	18 b.
	I. Asimov - Jak se to stalo	
	/přel. I. Adamčíč/	15 b.
	4. M. W. Wellman - Robot a slova	
	/překl. P. Hudec/	12 b.

Jak je z pořadí patrné, ze prvních místech fig. i výhradně zahraniční povídky. Pro zajímavost - nejlepší česká povídka /nejoriginálnější SF povídka/ Benda, Maxera obdržela 7 bodů.

ČLÁNKY: -- 1. Terminátor - /Stacknest/	10 b.
2. Knihaupecké předpovědi - /J. Hložek/	26 b.
3. Hledání času - /T. Podpěrová/	18 b.
4. Otázky bez odpovědí - /L. Peška/	7 b.

Na závěr vám přeji hodně úspěchů v roce 1987 a mnoho příjemného času stráveného nad naším fanzinem.

Pavel Brázda

UFOUNI VE SLANÉM II.

Dne 21.2.1987 proběhlo ve Slaném setkání přátel sci - fi pod názvem Ufouni míří do Slaného II. Pořad navázal na první akci, která se konala loni v únoru. Již z prvních ohlasů bylo zřejmé, že se sejdě velké množství diváků. A tak se také stalo. Sál v Klubu mládeže byl zaplněn do posledního místečka. Akce byla naplánována od 14,00 do 20,00 hod. a organizátorům se podařilo vyplnit celý pořad zajímavým programem beze zbytku.

Do Klubu mládeže přišli nejen slánské diváky, ale i zástupci některých pražských sci - fi klubů. Přijeli i někteří pozvaní hosté - Z.Rampas, předseda KK, Jan Pavlík a Miloš Podpěra, členové KK.

Hlavním bodem programu byly přednášky O.Neffa a T.Rotrekla. O.Neff pohovořil o posledním vývoji americké sci - fi. T.Rotrekl zůstal věrný svému oboru a mluvil o vývoji SF malířství. Přednáška T.Rotrekla byla doplněna diapozitivy.

Po přednáškách a krátké přestávce následovala autogramiáda, při níž si diváci mohli nechat podepsat knihu či článek od O.Neffa nebo T.Rotrekla. T.Rotrekl doplnil každý svůj podpis darovanou miniaturou. Poté následovala beseda. V ní diváci kladli otázky oběma účinkujícím. Tato část programu byla zřejmě nejzdařilejší. Na závěr byl připraven film Terminátor. Akce byla vydařená a všichni diváci odcházeli spokojeni.

Jak jsem již předeslal, nejzdařilejším bodem programu byla beseda, jejíž záznam si můžete přečíst na dalších stránkách. A abyste nebyli ochuzeni o zajímavé přednášky, můžeme vám slíbit, že budou uveřejněny v příštím SLANu.

Miloš Novák

B E S E D A

otázka: a/ Jak je to s československou encyklopedií SF?
b/ Na čem pracujete?

O.Neff: Zodpovím pouze první část otázky, neboť ta druhá, jak tady koukám, bude souviset i s jinou otázkou,

tak aby toho bylo víc. Autor otázky se chce, jak se domnívám, dozvědět, co encyklopedie SF chystá. Bude to knížka, která vyjde v nakladatelství Panorama a je už hotová v rukopise. Nyní prochází lektorským řízením. Má 550 stran. Na úvod je tam 100 stránková stať ode mne. Kromě toho obsahuje také autorská a jiná hesla, která jsme zpracovali já, J.Weis, J.Olša, dr.Genčiová a P.Weigel. Bude s tím ještě hromada práce, ale letos na podzim to má být definitivně hotovo a předáno k polygrafickému zpracování a potom to přijde už jako když hrom bije, takže za další 2 roky si ji budeme moci koupit.

otázka: Jak se vám líbí kresby Leonova a Sokolova?

T.Rotrekl: Já si myslím, že všechny věci, pokud se týkají výtvarného umění a pokud si ten nárok na to činí, musí být posuzovány z hlediska výtvarného umění. Je fakt, že Leonov s některými technickými věcmi zápasí /i když to teda v tom kosmu viděl / je přeci jenom amatér. Sokolov je na tom lépe, neboť je profesionál, ikdyž kreslí věci, které mu Leonov vysvětlil a vybarvil. Líbí se mi tedy více kresby Sokolova.

otázka: Přípravuje se "Svět faktů a fantazie"; co se plánuje v prvních číslech?

O.Neff: Nejdříve na vysvětlenou. Jde o projekt jehož duchovním otcem je přítomný T.Rotrekl a já jsem pouze jakýmsi porodníkem. Vydání se opět ujmul vydavatelství Panorama, které je schopno vydávat 4x do roka brožovaný svazek o rozsahu dejme tomu těch Saturnů z LN. Čtyřikrát do roka to už je čtvrtletník / podobně začínala i maďarská Galaktika /, což je pro nás sci-fisty příznivá věc. Existují již obálky, které ilustroval samozřejmě Teodor a na mě požadují první dvě čísla. Budou v nich převážně čeští a slovenští autoři, neboť vyjednávání autorských práv se zahraničními spisovateli je zdlouhavé. V ideálním případě by první číslo mělo vyjít letos a to by se nedalo stihnout vyjednat to například s Amerikou. Bude to SF opřené o vědu, nerad bych tam viděl fantazy. Prostě skutečná SF. První číslo by mělo být, podle posledních zpráv, kosmicky zaměřené a druhé číslo by mělo být z oboru biologie, jako mutanti apod., nebo z kybernetiky. Nevím, co bude dřív, to je na autorech.

T.Rotrekl: Já bych to možná trochu doplnil. V první řadě by to mělo, jak už tady řekl Ondřej, být seriózní. Měli bychom obstát i před kulturní veřejností. Za druhé by to mělo být bohatě ilustrované.

otázka: Jakou knihu pro vás ilustruje T.Rotrekl?

O.Neff: Jedná se o II.díl Jádro pudla. Jmenuje se to "Čarodějův učen" a vyjde to v Albatrosu v Karavaně. Na stole má Teodor dokonce už dvě skici ilustrací pro tento příběh. Je to taková dobrodružná sci-fi pro mládež. Popisuje se v tom rozklad primitivní lovecké společnosti v důsledku techniky na úkor určitých parapsychických, zejména telepatických vlastností, které mají ti přírodní lidé. Toto téma jsem si navymyslel sám, ale napomohla mi k tomu jedna kniha, jejímž hlavním hrdinou je cestovatel.

který zkoumá život a zvyky jedné skupiny australských domorodců. Tamější starý kouzelník si mu stěžuje, že on a jeho přátelé z toho kouzelnického klanu jaksi ztrácí schopnosti předvídat například tahy zvíře. Ne že by jim bílí usedlíci vadili nějak fyzicky, naopak, australská vláda vydala přísné zákony o respektování území těchto domorodců, ale jako by prý něco viselo ve vzduchu a to je právě znervózňuje, vadí tomu kouzelnickému výkonu. Tak teda konkrétně tam v té knize hovoří a jakési skále dlouhé asi 8km a vysoké pár set metrů, prostě to vypadá jako blok žuly a ten kouzelník permanentně věděl, co je na druhé straně. Ti lidé co to tam zkoumali si ověřili, že mluví pravdu. Na což on povídá, že to ale vidí stále mlhavěji, že to není to co to bývalo. A právě tato příhoda mě zaujala a je také ústředním námětem té knížky, kterou Teodor ilustruje.

otázka: Do jakého malířského směru by jste zařadil malíře první SF / autor neznámý, malováno na kamení, název "Velký mortanský bůh"?

T.Rotrekl: Žádný malířský směr to nemá, neboť je to prehistorická kresba; důvod proč to tam je nikdo neví. Nemusí to však také být SF kresba, i když existuje spousta dohadů. Vzhledově se to možná nějakým mimozemšťanům podobá. Je pravda, že si i v Japonsku našli takové kresby, které měly na hlavách něco jako přílby a na očích jakési hranaté brýle. Později se dokázalo, že to mají být huňaté čepice a dřevěné brýle eskymáků, které dodnes nosí proti sněhové slepotě. Já si myslím, že to jsou však patrně opravdu jen dohady. Jsou to prehistorické kresby, u kterých se dá dokonce i velice přesně určit stáří podle izotopů těch barev. Více však nemohu říci, neboť bych patrně věděl více než ti, co to nelezli.

O.Neff: Já osobně se domnívám a s Teodorem souhlasím, že ta podobnost je opravdu vymyšlená, neboť pravěký člověk maloval hlavu jako obrovskou kouli a na té kouli zdůrazňuje nápadné věci velice nápadným způsobem, takže to může vypadat jako brýle a tak dále.

otázka: Proč k nám pronikají SF filmy s takovými obtížemi, přestože jich je v zahraničí dostatek?

O. Neff: To je samozřejmě závažný problém. Fakt je, že jsme pár zahraničních filmů viděli a že to byly věci kvalitní. Viděli jsme "E.T. - mimozemšťan", "Blízká setkání třetího druhu", "Vetřelec I", teď k nám přijde film Carpenterův "Starman". Což všechno jsou vysoko nadprůměrné filmy. Viděli jsme ale i filmy z oblasti fantasy, jako "Excalibur", "Souboj Titánů". Fakt je, že kromě loňských ukázek se vůbec nepromítal film "Hvězdné války", což bylo zapříčiněno pouze tím, že novináři nad své politické statě dávali hodně převážně tento nadpis. Film s tímto však nemá vůbec nic společného, neboť jde pouze o roztomilou a zábavnou kosmickou pohádku. S jedinou věcí bych tady v té otázce nesoúhlasil. Tady se píše, že těch filmů je dostatek. Fakt je, že v zahraničí je dostatek SF-filmů, ale v převaze to jsou SF blbé. V produkci

převažují velmi špatné filmy. Co já vím tak zhruba během posledních dvou let vznikly jedině dva dobré filmy: "Vetřelec II" a "Cocoon".

L. Peška: Já bych se chtěl zeptat, jestli nevíš proč v našich kinech nebyl vidět film "Tajemná země nad Atlantikem".

O. Neff: No to jsou takové distribuční záhady. Já si například vzpomínám, to ještě většina z vás nebyla na světě, tak se v našich kinech v 58 roce měl promítat film "Most přes řeku Kwai". Nikdy k tomu nedošlo. Takových filmů je spousta. Tenhle film se odehrává na americké letadlové lodi, která se v jakém si časovém tunelu dostane až do doby, kdy Japonci započali útok na Pearl Harbor. Čímž jak všichni víme započala pacifistická epocha 2. světové války. A když jsem jako tento film měli odkoupit, tak Amerika vyslala letadlové lodě na bombardování Lybie a my, aby jsme je potrestali, tak film, který jsme jim zaplatily se vůbec nepromítal.

otázka: Znáte Brixovy obrazy?

T. Rotrekl: Podívejte se, já se omlouvám, ale neznám. Vtip je však v tom, že Napoleon III., známý fašista, když za ním přišli umělci, že je jeho akademici utiskují, aby mohli vybudovat tak zvaný "Svobodný salón v Paříži", tak on to navzdory všem povolil a zároveň prohlásil, že kdo chce namalovat obraz ať ho namaluje a že ho může veřejně vystavit. Známý malíř Rousseau namaloval k tomu krásný obraz, jako malíři do jakého si cirkusu. Bohužel u nás takovéto praxe neplatí a lidé kteří malují a chtějí své obrazy i svobodně vystavovat, což nemohou, tím pádem nemohou vejít ani v širší povědomí.

Proto jsou také určité potíže s tím anším "nečasovisem", který chceme vydávat, že nemáme možnost najít lidi, kteří by proto byli vhodní. To jsem chtěl jenom vysvětlit k takové té současně všeobecné situaci, že ten přehled o těch tvůrčích lidech není dostatečný, protože ta situace to neumožňuje. Takže neznám bohužel ty obrázky pana Brixy.

otázka: Jaký je váš názor na knihy L. Součka? Považujete ho za příliš velkého fantasta?

T. Rotrekl: Já mám Ludvíka rád, čtu ho. Fantasta byl a dost velký, neboť když jsem s ním jednou hovořil, tak tvrdil, že mluvil s UFOuny a volal k tomu za svědka svou manželku. Takže patrně fantasta byl. O těch knihách bych to nijak už nerozváděl, neboť názorů existuje spousta a myslím si, že hlavní je jaký si každý udělá názor svůj.

otázka: Jaký máte názor na knihy Artura Clarka?

T. Rotrekl: Mě se ty knížky líbí, je to taková ta technologická sci-fi. To "Setkání s Rámou" mě teda trošku zklamalo, protože jsem od toho snad čekal daleko víc. Ale já si vždy na konec říkám, že už jsem toho přečetl tolik, že v tom pozdním věku člověka už nic nepřekvapí. Možná že ten, kdo to četl jako první SF knihu byl potěšen.

otázka: P. Weigel dal dohromady anketu o nejlepší sci-fi povídku. Co byste vy zařadil do této ankety?

O. Neff: Upřímně řečeno na mě největší dojem udělal "Pánův hlas". Čímž nemyslím celou tu tlustou knihu, ale to,

co se opravdu jmenuje Pánův hlas. Ale připouštím, že to je jako vyjímecná věc ve sci-fi. A další bych dal "Zpěv drozda", který je v Praze stále k dostání a kdo to nemá a nějak hlouběji se o sci-fi zajímá, tak by si to měl opatřit. Je to moderní sci-fi. Ještě do toho o čem jsem hovořil dneska, ale už je ten Tevis po nové vlně. Takže to je novinka. A co ty, Theodore?

T.Rotrek: No, já jsem tam Weigelovi napsal, že se mi ze všeho nejvíc líbí "K mrakům Magelanovým", což jest taky určitým citovým vztahem, protože jsem to ilustroval a byly to moje nejlepší léta. Mám to u postele, jako například někdo Švejka. I když vím, že se k tomu jako moc Lem nehlásí, tak já to mám rád. Abych to přirovnal, tak jste například zamilovaní a četli jste nebo jste napsali básničku a ta se vám líbí celý život. A ona je úplně blbá.

otázka: Kdybyste měl možnost vybrat sci-fi román k vydání, tak co byste vybral?

T.Rotrek: No já bych vybral A.Bestera "Hvězdy - můj osud", nebo se to taky překládá "Hvězdy-můj cíl". Je to vlastně parafráze na Dumasův román "Hrabě monte Christo". Je to příběh muže, kterému bylo nesmírně ublíženo, byl opuštěn a nezachráněn na ztroskotavší kosmické lodi a pak já o celý ten jeho další osud. Je to nesmírně zajímavé a zcela zvláštní sci-fi, nesmírně barvitá kniha. Pořád se jí snažím někde udat, ale jaksi se mi to nedaří.

otázka: Kde se inspirujete pro svou tvorbu?

T.Rotrek: Možná že tahle je otázka, která lidi zajímá a na kterou by bylo třeba trochu více odpovědět. Víte, ona celá inspirace spočívá vlastně v tom, že namalujete obraz a během toho co ho děláte tak přijde na to, že by to šlo dělat jinak a jde to pořád dál a když to děláte 30 let, tak musíte na něco přijít. To byste musel být natvrdejší a to nejde. Rozhodně si však nemůžete myslet, že si takhle sednete a hned se vám v hlavě zrodí nápad. Stává se to, ale to jsou ojedinělé případy. Takže já inspiraci беру z velmi tvrdé houževnatosti a systematické práce.

otázka: Jaký je váš názor na spojení humoru, satiry a sci-fi?

O.Neff: Podívejte se, ono samozřejmě lze citovat spoustu vynikajících humoristických sci-fi povídek eventuelně románů. V Americe do sci-fi vstoupil humor až v padesátých letech. Ale když vezmeme K. Čapka a jeho "Továrnu na absolutno" nebo i ve "Válce s mloky" tak najdeme spoustu humoristických a ve své době satirických momentů. Já taky netvrdím, že by humor ve sci-fi měl stát za dveřmi. To co mě dráždí je určitá tendence. Takhle počkejte já to vezmu z úplně jiného konce. My jsme národ, který neumí pořádně nic udělat, ale parodie ano. Neudělali jsme zatím pořádnou kovbojku, ale s "Limonádovým Joem" to jsme se vytáhli. Neumíme natočit žádnou pořádnou detektivku, ale patodie ano. Kromě K. Saudky tady nikdo neumí udělat komika, ale kdejaký žvakanka dělá parodie na komiky a mě skutečně dráždí kolik existuje parodií na sci-fi. Opravdu mě je jako protivnej humor toho typu... Přestože toho autora znám a osobně ho mám velice rád,

tak se mi otevírala kudla v kapse, když jsem se dozvěděl, že vážně nabídl nakladatelství podvídku o tom, že kanonýr Jabůrek /všichni to známe: U kanonu stál, přiletěla koule, utrhla mu obě ruce, a tak děle/ je vlastně robot. Promiňte mi ten výraz, ale takovejhle povídek já nableju za odpoledně tucty. A já to tady cituji jenom jako příklad určitého druhu psaní sci-fi povídek, který je u nás strašně frekventovaný. Tady Zdeněk Rampas mi může potvrdit, protože je taky v porotě soutěže "O cenu K. Čapka", že zhruba 80% povídek je tohoto druhu. A to mě na tom štve, protože to není ani humor ani sci-fi, je to prostě blbost. A tenhle názor mi nikdo nevvrátí.

N O V É F A N Z I N Y (zima 86/87)

Lasar (4,5,6,1): Nač takový shon? Zdá se, že T. Jirkovský ani nestihá číst jiné fanziny, než své vlastní. Jinak by snad nemohl vyhlášovat jako novinku rubriku, ve které seznamuje čtenáře s některými povídkami z Parconu. SLAN tohle dělá již přes rok.

Dobře napsáno, vzhledem k rozsahu minimum překlepu. Cenný speciál o J. R. R. Tolkienovi. Ani náznak po nějakém grafickém zlepšení (ilustrace, titulky), snad jen obálka T. Rotrekla. Jinak je však Tomova aktivita, bráno lidskými měřítky, obdivuhodná.

Interkom (prosinec): Příště raději třeba poloviční rozsah, ale dříve!!

Leonardo (1): Pěkná obálka. Vazba poněkud nestabilní; po dvojím přečtení se rozpadá. Zajímavá ilustrace.

Sféra (1): Na poprvé výborné. Zajímavé příspěvky (Eottensteiner, překlady z maďarštiny):

Světelné roky (11, 12, 13): Graficky tradičně na vysoké úrovni. Oproti předchozím letům se rozšířil počet příspěvovatelů (mj. P. Dudáš, S. Švachouček), a tak se redakci podařilo zažehnat nebezpečí určitého stereotypu.

Solaris (2): Graficky velmi pěkný. Vzhledem k obsahu se však objevil poněkud opožděně.

Labyrint (prosinec, březen): Výborné. Opět někdo, kdo se nebojí kritických článků (Parcon, Vrbičany). Neškodilo by zamyslet se trochu nad grafickou úpravou.

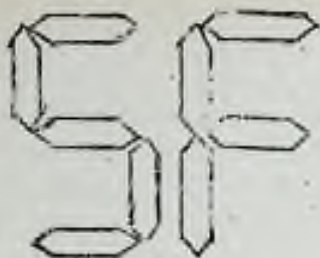
Poutník (5, 6). Jako obvykle obsahuje výborné. Zejména pravidelné speciály (6. - Sturgeon) jsou přínosem.

Informátor (1): Oceňme dokonalost přípravy Dne otevřených dveří SFK Olomouc. Kdyby takle někdy vypadal Parcon...

březen 87

L.P.

film

STAV VĚCÍ

aneb prvních pět minut

Původní název: Der Stand der Dinge

Země vzniku: NSR, 1982

Režie: Win Wenčers

Scénář: Win Wenčers, Robert Kramer

Hrají: Alexander a Viva Anderovi, Geoffrey Carey aj.

Oceněno Zlatým lvem a cenou FIPRESCI na benátském bienále 1982

Stalo se.

Lidé nevydrželi.

At již vedli válku jakýmkoliv zbraněmi, ty zanechaly nesmírnou spoušť. Mnoho mrtvých, zdevastované životní prostředí.

Lidé, kteří přežili, hledají útočiště u moře.

Stejně tak skupina šesti "trosečníků" - 2 muži, 2 ženy a 2 malá děvčátka. Sluneční brýle, roušky na ústech, gumová obuv, děti s omotanými rukama a s oblicejem v obvazech, na zádech nejskromnější výbava.

Kolem pouští, kamení. Dřív, před tím Dnem, tam určitě byl les, louka, řeka,...

Město, které Mark, zřejmě nejzkušenější a tudíž velitel, očekává za obzorem, naděje unavených pohrbí ve svých rozvalinách. Ne, na odpočinek není času, musíme k moři, rozhoduje za své "otce" Mark, bere do náručí dceru a jde příkladem. Ostatní se unaveně zvedají a vydávají se za ním - k moři.

Chvilu odpočinku. Jedna z žen se modlí u malé kapličky, druhá sundává své dcerce obvazy, ochranu před agresivní atmosférou, aby se dívka mohla nadechnout svobodněji a plněji. Mark filmuje poblíž stojící auto, v něm na sedadle řidiče již jen lidská kostra...

Výkřik Marka přinutí vrátit se ke skupince. Matčin hlas plný úzkosti volá k dcerce muže, otce, zachránce ... A Mark je nucen vzhledem k faktu, že rozklad již začal, zachovat se jako muž; tak přestává být otcem, aniž se stal zachráncem. Přiložený mul s uspávacím prostředkem ve smrtelné koncentraci ukončí mladý lidský život; ale také velké utrpení, jehož lidská bytost není hodna.

Mark bere druhou holčičku na záda a opět jako první odchází. Ostatní za ním - pokolikáté již ! kolikrát ještě ?; docházejí k přesvědčení a k jistotě, že Mark je nezranitelný.

Lesní cesta. Ani nesmyslná válka nevzala dětem radost ze hry, zvědavost, nutkání poznat neznámé. Neobvyklé výrůstky na kůře stromu jdou malé Julii odloupnout velice lehce. Mark tomu již nestačí zabránit, strhne aspoň dívce kontaminovanou rukavicí a zahodí ji.

Povrch země je žíravina. Rukavice nevydrží dlouho. Charakteristický sykot a bublání působící kyseliny / nebo zásady / ...

Na pobřeží stojí opuštěný hotel. Trasky letadla v jeho blízkosti jen dosvědčují prošlé boje. Skupina je u cíle. Znavení, pozorně usadují.

Ta, co byla unavená nejvíce, je teď nejčilejší. Hravě se dostává na nejvyšší terasu hotelu, aby se podívala na moře a poddala se čerstvému svěžímu větru. Její matka jde za ní. Ten odlesk v očích, má dcera je stejně nezranitelná jako Mark ...

Matčino poznání končí pětiminutovou předehru západoněmeckého filmu
" Stav věcí ".

Jeden film skončil a začal druhý.

Ten první, pod názvem "Ti, kteří přežili", představuje ukázkou výsledku práce holywoodského týmu v Portugalsku, ten druhý, žánrově zcela odlišný "Stav věcí", zachycuje krizi všech natáčení zúčastněných v okamžiku, kdy je jasné, že natáčení filmu Ti, kteří přežili násilně ukončí nedostatek financí.

Dva filmy, přesto vstupné jen za jeden.

V obou filmech najdeme myšlenku, podněty, cit, lásku, hrůzu, strach, odcizení, radosti málo.

Společný rys tragičnosti má opačný vývoj. Zatímco katastrofa Země vyústuje pro šest/vlastně jen pro pět, s postupem času zřejmě pro dva/ lidí do světlejší budoucnosti, natáčení šťastných a na-venek spokojených lidí končí smrtí, odhalením komplexů méněcennosti, alkoholismem a zoufalstvím.

Je to těžký film. První setkání s režisérem Wim Wendersem vyznělo jas- ně pro náročné diváky.

Je to dobrý film/především pětiminutová sci-fi předehra je skvělá/.

Další setkání s režisérem Wim Wendersem či jinými zástupci západo- německé kinematografie by již mohla být pro širší veřejnost, pocho- pitelně scifistickou, mnohem poutavější - např. viz film "Můj ne- přítel se skrývá", režiséra Wolfganga Petersena.

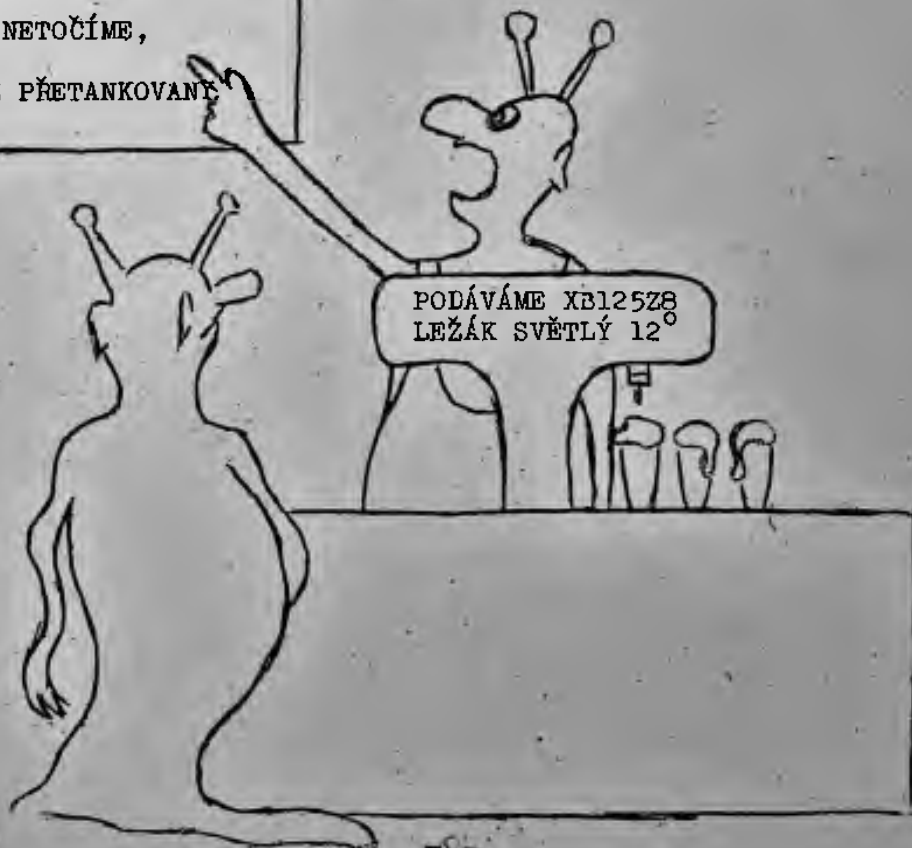
Starknest

/otištěno se souhlasem redakce Světelných roků/

MLADŠÍM 300 LET POHONNÉ

HMOTY NETOČÍME,

TAKTÉŽ PŘETANKOVANÉ

ROBERT SHECKLEY

Po přečtení povídky Začalo to poškrábáním a životopis v knize Stvořitelé nových světů museli čtenáři nutně nabýt dojmu, že Sheckleyové existují dva. Jeden je taškový, bledící na svět očima přimhouřenýma smíchem, a druhý pesimista, s polibou popisující osudy lidí v hroutící se společnosti - kontrast bez jakéhokoliv přechodu, který trvá dodnes, pokud bereme v úvahu jen to, co vyšlo knižně a časopisecky. Čtenáři fanzi-nů jsou na tom líp - horory o taškách vydavatelé, sice neúmyslně ale přece, omezili na minimum a do popředí vystoupila Sheckleyho třetí tvář - hravost. Škoda jen, že nejlepších povídek /Černý pasažér, Démoni aj./ vyšly ve srovnání s horšími /Pohle že lidé dělají? a Země, vzduch, oheň a voda/ v tak mizivém nákladu - dostupny jsou jen organizovanému fandemu prostřednictvím povětšinou jediného výtisku v klubové knihovně. A už se ozývají hlasy, že Sheckleyho uveřejňuje někdo a že může klidně počkat. Volají dluhy naší knižní produkce, velice ní světové sci-fi; prakticky neznámí, stojí ve frontě a čekají až se vedle schopného překladatele objeví i pár volných listů v některém z fanzinů. Trochu předčasně se ocitl v řadě s Asimovem, Bradburym a Clarkem, vlastně ve chvíli, kdy jsme ho konečně začali poznávat. Kolik tváří ještě skrývá?

časopisy

V letech 1970 až 72 Sheckleyho intenzivně uveřejňoval časopis Interpress-magazin /dále jen IPM/. Celkem přinesl šest povídek, vesměs pesimistických, pocházejících pravděpodobně z jednoho zdroje, po jehož vyčerpání uvolnil místo jiným autorům.

Příti jitro /IPM 6 1970/. Nikdy před tím nebylo tak málo lidí na Zemi a nikdy o ně nebylo lépe postaráno. Moře i země poskytovaly více než bohatě potravu a ošacení. Při malém stabilním počtu obyvatelů plné automatizaci nebyly ani luxusní výrobky přepychem. Každý člověk měl záruku dlouhého, snadného života. Bezpečná, stále, statická kultura, radost pohledět.

Piersen se ocitá v džungli, již na první pohled mimozemské, a po dlouhém dlužení dochází k závěru, že se jedná o sen. V podniku Dobrodružství bez konce si přece zvolil za místo děje volnou přírodu. A kde je teď? Ve volné přírodě. Vše souhlasí. Tato radovánka má však malinkou vadu a Piersen o ní ví - jeden z deseti-tisíc-zákazníků se ocitá ve skutečném pralese na Venuši, kde mu jde skutečně o život. Má být takto zabezpečeno, aby ostatní brali zábavu vážně a nepoddávali se bez boje. Piersen se rozhodne bojovat příliš pozdě a podléhá. Probouzí se na nemocničním lůžku, omotán obvazy, a zde se dozvídá celou pravdu: Na Venuši se dostávají všichni zákazníci. Džungle slouží jako zkušební polygom, protože všechny ostatní metody náboru do řad kolonistů zklamaly a civilizace potřebuje cesty do kosmu, jinak zanikne. Piersen sice nezůstává, ale cosi se v něm změnilo a možné se vrátí, jako mnozí. !

nešlo, protože se dokázal měnit v cokoliv, konkrétně v tu zbraň, kterou jej ohrožovali. Objevila se zajímavá myšlenka: on se změnil ve zdroj nebezpečí, ale co když něco ohrožuje právě tento zdroj? V praxi se bohužel neosvědčila. Přišlo se však na něco jiného. Ať se vyslanec změnil v cokoliv, nějakým způsobem v něm musí zůstat zapsána jeho původní podoba. Pokud ho ale přinutíme změnit se v chaos, jeho podstata nánávratně zmizí, čímž zahyne. Tak se i stalo Země byla zachráněna.

Šedá oběť / čas. Čtení 7/1978/. Jedna z nejlepších povídek, které tento časopis uveřejnil. Freelanova šedá oběť použije svou oblíbenou lest, a vstupuje tak do pověstného Klubu Desíti.

Past /čas. Ohníček č.21-22 roč. XXV./. Začínám si myslet, že množství chapadel není jediným měřítkem rozumových schopností, vasíle zoufale chapadlovec svému příteli Samishovi. Pomocí Pozemšťanů se zbavil nepohodlné manželky a teď jim do rukou padl on sám. Past, sloužící k nulovému přesunu, totiž ke smůle hlavonožce fungovala oboustraně.

Upír z vesmíru /čas. Čtení 10/1974; pod názvem Pijavice fanziin SFK Šumperk Makropulos č. 2/. Spora po dlouhé cestě kosmem dorazila k naší planetě. Vše jí bylo potravou, rostla a stala se problémem. Podařilo se ji odlákat raketou plnou atomových zbraní, která pak v kosmu explodovala. Výbuch všemi směry rozmetl miliardy spor, lačně toužících po potravě.

Země, vzduch, oheň a voda /čas. Světová literatura 2/1982 - životopis/. Kosmická kolonie Nový Delewar čeká inspekci, a tak se vše uvádí do souladu s lidskou kulturou, jak ji pamatují staré knihy. Postavit kostel, školu, vězení a ustavit do funkce policistu se ukázalo mnohem snažší, než z Tomáše Rybáře - provozovatele tak krvavého řemesla, jako je lov ryb. - udělat zločince. S pomocí všech obyvatel se naučil obstojně krást, ale na vraždu buňky neměl. V jednu chvíli to již vypadalo slibně, to ohrožoval zbraň samotného inspektora, kterého nejméně znal a tudíž i nejméně litoval, ale i tehdy zklamal. Starosta musel s pravdou ven, a nevědomky tak zachránil stovku potenciálních rekrutů od nasazení proti vzbouřenému Dengu IV. Protože co s vojáky neschopnými stisknout spoušť?

Občan ve vesmíru /čas. Světová literatura 2/1982/. Špičkování dořazeno do absurdity. Občany pouze uráží malá profesionalita osobních čmucharů, jenž je důkazem, že pro stát moc neznamenaají. Hlavní hrdina povídky se cítí natolik nedocenen, že se rozhodne pro život v Dálném vesmíru. Startuje sám, ale na cílovou planetu doráží již s houfem špehů, který se časem ještě rozrostl /všichni náhodní návštěvníci uvízli pro poruc u obtokového ventilu/. Jednou přijde zpráva, že se planeta díky chybě při mezinárodním mapování stává jeho majetkem. Starší špehové, spokojení v úloze osadníků, nemají zájem odletět a totéž se stává i novým. Pouze majitel si stěžuje - nemůže vládnout. Nikdo totiž nechce špehovat pro něj.

Začalo to poškrábáním /dvakrát v čas. 7 PO; čas. Mladá fronta, sborník Stvořitelé nových světů - životopis/. Krátká povídka, proto často uveřejňovaná. Obsahuje ohrané téma jednoty makro a mikrosvěta.

Jejich životní standard /IPM 4/1970/. Společnost téměř stejná jako v povídce Příští jítro. Lidé vykonávají symbolickou práci, která by šla lehce automatizovat. Romantické představy mládeže jsou říkovně usměřovány žádoucím směrem /např. rodiče v honbě za nejnovějšími výrobky zadlužují své potomky, protože jejich vlastní život ve splacení nestačí/, následuje rezignace a zařazení se do davu. Existuje jediná možnost úniku - smrt. Velice pesimistické.

Volání romantiky /IPM 1/1971 /. Společnost zbavená romantiky, avšak plná touhy po ní. Hlavního hrdinu povídky Tomáše Hanleye, navštíví zástupce "Romantické služby" a předá mu miniaturní tranzistor. Pomocí rad tohoto přístroje se seznámí s několika dívkami, ale stále to není ono, jedná se jen o náhražku skutečné romantiky. Jednoho dne se seznámí s dívkou jen tak, bez pomoci tranzistoru. V nejkrásnější chvíli mu dívka vloží do ruky brožuru - propagační materiál konkurenční firmy. Tomáš znechuceně odejde a vzápětí se u své tetičky seznámí s jinou dívkou. Stal se tak jedním z posledních, kdo si našel ženu přirozeným způsobem, neboť společnosti, zabývající se romantikou, ihned postřehly velké obchodní možnosti a plně využily roli tetiček při dvoření mladých lidí.

Ptáče C-12 /IPM 2/1971 - autor zkomolen na Robert Shacley/: Ptáče C-12 bylo zamýšleno jako dokonalý ochránce zářona. Příliš obecná definice zločinu /vražda je násilný čin, páchaný živým organismem na jiném živém organismu/ ve spojení se samoučícími se obvody, na nichž bylo neuváženě ponecháno rozhodnutí, co za živý organismus považovat, způsobila, že ptáčata napáchala více škody než užitku. Léčba má někdy horší následky než nemoc sama. Ptáče C-13, specializované na lov C-12, rychle přišlo na to, že existují na světě i jiné typy živých organismů, organismů, které je třeba zabíjet. poznámka: Tato povídka vyšla v časopise Květy 51/86 pod názvem Vládní úkol.

Člověčí břímě /IPM 2/1971/. Sheila sice zpočátku vůbec nevypadala jako řádná hraničářská nevěsta, spíše jako Ultra Luxusní Vzorná, postrádající veškeré průkopnické vlastnosti, ale povídka přesto končí zcela pohádkově:

Hodně se pak změnil život na "Náhodě". Flaswellovi vedli skrovný společenský život, navštěvovali jiné manželské dvojice, a pak zase hostili oni je. Ale všechno ostatní čas byla Sheila hraničářskou manželkou, které se nic nedalo vytknout, roboti ji měli rádi, její manžel ji zbožňoval. Sňatkový robot - podle instrukcí obsežených v jeho příručce - se přешkolil na účetního a výborně se k tomu hodil. Často říkal, že by se celé to jejich hospodářství zhroutilo, nebýt jeho.

Roboti těžili thorium, ovocné stromy rozkvétaly a Flaswell a Sheila nesli společně odpovědné člověčí břímě.

Diplomatická imunita /IPM 5/1972/: Prosby zplnomocněného zástupce prezidenta USA se minuly účinkem. Svobodný vyslanec vysílal pozemskými prostředky nezjistitelný a nerušitelný signál vesele dál a bylo jen otázkou času, kdy na Zemi přiletí oddíl kolonizátorů, aby ji připojil do spelečenství galaktického imperia. Pokusů o likvidaci bylo mnoho, ale vyslanec se zastřelil, spálil, otrávil či jinak zamoordit

Dále existují povídky, ze kterých znám jen názvy: Vlár se zvedá /čas. Zápisník 12. až 14/1970/, Výprodej světa /čas. Mladá fronta ze 14. 10. 1978/, Lovecký Instinkt /čas. VTM 18 až 20/1963/ a Smysl pro humor /Ahoj/.

k n i h y

Cokoliv / sborník Vlak do pekla; pod názvem Tvar ve sborníku Tox sci-fi - životopis/. 21. Glomská expedice měla za úkol dopravit do některé z pozemských atomových elektráren aktivátor, a umožnit tak svým invazním jednotkám skok prosrem. Ztroskotala na "tajemné hrozbě" naší planety, svobodně volbě přijmout jakýkoliv tvar, jež je v jejích domovině tvrdě potlačována.

Tohle že lidé dělají? /antologie současné světové science fiction Hledění budoucího času- životopis/. Eddie Quintero koupí triedr, jímž lze spatřit velice podivné věci. V závěru zjistí, že i on sám je někým pozorován. Jak pointa se mi to zdá slabé.

f a n z i n y

Povídky jsou dostupny v každém klubu, proto se o nich zmiňují vždy jen jednou větou.

Hlasy /Lety zakázanou rychlostí I - životopis; SF Villoidus 7/1984/. O tom, že to s našimi vnitřními hlasy není vůbec jednoduché.

Prvotní bláznovství /Lety zakázanou rychlostí I; SF Villoidus 17/1985/. O válce Ilvana, prvověštravce iniverza, se spojenými rasami galaktickými.

Černý pasažér /Argus 2 - autor zkomolen na Robert Shockley/. O prvním nulovém skoku na trase Země - Mars.

Démoni /Andromeda březen 1985/. O tom, jak se Arthur Hammet pomocí chladicího démona zbavil dotěrného Nelzebuba.

Soupis nejvážnějších epidemií /Slan 5 - životopis/. O nezbytnosti epidemií v chovatelství lidí.

Esej /SF Villoidus 5/1985/. O snaze uchovat Zemi temnou. Cítíte něco, když dělám tohle? /AF 167, roč. 1, č. 2/.

O neslavném konci šíleně zamlouvaného vysavače.

Královská vůle /Andromeda září 1985/. O tom, že mocnou protimagii lze nahradit zmetkovitostí.

Potenciál /Lety zakázanou rychlostí II - životopis/. O objevu komplexní duševní matice.

Výstavka pro zvané /lety zakázanou rychlostí II/. O výstavce, která změnila životy pracovníků Muzea k lepšímu.

Ve sbírce "Lety zakázanou rychlostí II": Kterak Ben Baxter hned na troji způsob svět opustil, Vidím muže sedícího v křesle, a to křeslo kouše toho muže do nohy, The Laxiau Kex a velice podrobně Sedmá obět.

Připravuje se: Bonsai - Prototyp (překlad J. Kopcové)
Služba likvidace (překlad J. Kopcové)
Vyhrazené území (překlad M. Martenc)
Metar na planetě Loreya (J. Kopcová)
Vše, co je v nás (překlad J. Peterky)

Speciální číslo věnované R.S. chystá Laser. Několik z povídek R.S. se pravděpodobně objeví i na závěr roku ve SLANu.

zpracoval J. Karbusický

Dnes vám chceme představit fanzin Anvil, který vydává BIRMINGHAM SCIENCE FICTION CLUB ve Spojených státech.

První, co dozajista upoutá každého prostého československého fana, je skutečnost, že ve zmíněném fanzinu je minimum místa věnováno povídkám a maximum ostatnímu textu. Narozdíl od našich fanzinů, kde bývá tento poměr zpravidla obrácený. Důvod je zcela pochopitelný, americký fanoušek si může vybrat z více než desítky kvalitních SF časopisů, ve fanzinu svého klubu pak hledá zpravidla něco úplně jiného.

Malá odbočka: Přímě se nabízí otázka, kolik z našich fanzinů by dokázalo přežít v konkurenci 1-2 oficiálně vydávaných časopisů SF? Kolik fanzinů alespoň část svého obsahu věnuje čs. fanděmu či vlastnímu SF klubu? Co by pak vycházelo v některých fanzinech, kdyby všechny ty lepší i horší povídky či překlady našly uplatnění v "profi" časopisech? Střežme se té chvíle, kdy vyjde první číslo československého SF časopisu! Buďe to znamenat začátek soumraku fanzinů v Čechách.

Pravda, nějaká ta kratší povídka, pocházející zřetm z klubové dílny, se v Anvilu sem tam objeví. Ale o překlad člověk nezavadí, jak je ročník dlouhý. Něco jiného než americká SF zřetm není hodno pozornosti.

V úvodníku každého čísla šéfredaktorka /Charlotte Proctor/ stručně seznamuje čtenáře s posledními událostmi v klubu, chystanými akcemi, novinkami, zkrátka fandovskými drby. K pravidelným a zajímavým rubrikám patří recenzování nových /rozuměj v USA/ knih. Pravidelně se objevuje i rubrika, která je věnována novým fanzinům.

Poslední stálou rubrikou, ovšem rubrikou velmi významnou, jsou dopisy čtenářů. Tato část zaujímá zpravidla asi polovinu celého obsahu fanzinu /rozsah se pohybuje okolo 30 stran/. Obsah dopisů je opravdu pestrý; od duchodce, který vzpomíná na začátky fandomu, až po Boba Shawa, jenž líčí své dojmy z několika comů v Evropě /mj. z polského Krakova/. Čtenářskou obec můžeme Anvilu opravdu závidět. Do redakce přicházejí dopisy nejen z celých Spojených států, ale i Kanady, Velké Británie, Jugoslávie, Holandska, Austrálie, Finska a díky Z. Rampasovi i z Československa. Mimo to udržuje Anvil kontakty s čelnými představiteli současné americké SF. Čtenář se může seznámit s dopisy Douglase Adamse, Gene Wolfa či již zmíněného Boba Shawa. I tady mají naše fanziny a naši fanové a spisovatelé zřetm co dohánět.

Příjemně osvěžujícím způsobem působí i značné množství ilustrací a kresbiček, které se objevují téměř na každé stránce. Jejich kvalita je sice kolísavá; od ilustrací nositelů či kandidátů ceny Hugo, až po evidentně začínající malíře.

Snad jen po technické stránce nepůsobí fanzin, vycházející přibližně 6x ročně, nijak oslnivě. /zřetm nějaký jednoduchý xerox/. Tady naše AF 167, Bonsai, Trifid či jiní vyhrávají na celé čáře.

L. Peška

chryzantéma

Merlin Odom

"Pane Karras, vím, že jste dal technikům nějaké informace, když jste Zeldu přinesl, ale pro naši zprávu jejich potřebujeme ještě několik. Všichni dělají, co mohou."

"Děkuji, pane Thomasi. Tak tedy... Zeldu jsem koupil právě tady u vás, v prodejně bio-počítačů. Přítel mi ovšem doporučoval Alicii II, protože se mu zdálo, že by Droseracea mascipula byla vhodným doplňkem mé osobnosti. Ale nenechal jsem si poradit. Rád jsem ji pozoroval, když se zabývala č-

četnictvím a diskutovala se mnou o exotických vínech - a to všechno na jednou. A nyní umírá. Zatraceně!" Nevšímaje si slzy v koutku oka, pokračoval:

"V poslední době si stále podivně prohlížela okraje svých listů. Myslel jsem, že jde jen o nějakou nákazu a nevěnoval jsem tomu pozornost. O to víc jsem byl ohromen, když dnes ráno začala křičet a když jsem spatřil její sněhobílý display. Zmýkala se v křečích. Okamžitě jsem ji přinesl sem k vám."

Její stav se prudce zhoršoval, proto ji hned převezli do jakéhosi SIPP. Vykřikovala při tom něco o kódu "blue". Můžete mi říct, o co jde, co se vlastně stalo?"

"Zeldu odnesli do Střediska intenzivní péče pro počítače a co se týče kódu "blue"... Musíte být silný, pane Karras. Vidím, že vy a Zelda jste byli... jste si velmi blízcí."

V jeho přerěknutí vycítil něco nepříjemného, ale právě se rozlétly dveře a v nich se objevil sám šéf techniků.

"Pane, prosím vás, bude žít!?"

"Pane Karras, udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. Vaše Alicia II... Zelda..."

"To je v pořádku. Chápu."

"Pane Karras, bude žít. Ale bude rostlinou."

./Anvil 86, z angličtiny přeložila
M. Reslová/

SF V POLSKU

připravuje Pavel Weigel

Polská fantastika má nejen u nás dobrý zvuk. Nejznámější je pochopitelně Stanisław Lem, který však má své předchůdce i následovníky. Ne zbytečně nazval Josef Nesvadba v nedávném rozhovoru s Adamem Hollankem, šéfredaktorem Fantastyky, Polsko impériem fantastiky. Existuje tu celá řada autorů, u nás více či méně známých nebo docela neznámých, o nichž by se však vědět mělo. V tomto roce bude SLAN přinášet informace o polské SF, jejích autorech i s ukázkami tvorby.

Nejvýznamnějším autorem starší polské SF byl Jerzy Żulawski, který v letech 1903 - 1911 vydal trilogii o osídlování Měsíce výpravou ze Země, která vyšla i česky. Už před Wellsem zpracoval Sygurd Wiśniowski téma neviditelnosti, z předválečných autorů stojí za zmínku Władysław Umiński, Antoni Lange, Stefan Barszczewski a Stefan Grabinski, autor hororů, podle kterého nazval polský fandom svůj literární fond.

Období po 2. světové válce bylo ve znamení Stanisława Lema. Kromě něj psali i Krzysztof Borun, Andrzej Trepka, Adam Hollanek a Witold Zegalski. Na stránkách časopisu Mladý technik debutovali Andrzej Czechowski, Konrad Fialkowski a Janusz A. Zajdel. V 60. letech se objevují povídky Stefana Weinfelda, knihy Czesława Chruszczewského, Macieje Kuczyńskiego a Jerzyho Broszkiewiczze. Počátkem 70. let začíná psát své kosmické příběhy Bohdan Petecki a oslňuje debut Adama Wiśniowského - Snerga. To je již zformovaná Nová vlna: Maciej Parowski, Zbigniew Dworak, Czesław Białczyński, Wiktor Żwikiewicz a Jacek Sawaszkiewicz. Když se začal rozvíjet polský fandom, objevili se v jeho řadách noví autoři: Mieczysław Kurpisz, Marek Oramus, Andrzej Krzepkowski a Andrzej Wojcik. Vedle nich debutují i starší autoři Zbigniew Prostack, Ryszard Glowacki a Edmund Wnuk-Lipinski. Kolem časopisu Fantastyka /1982/ a vydavatelství KAW se soustřeďují nejmladší autoři Andrzej Drzewiński, Tadeusz Markowski, Michał Markowski, Rafał A. Ziemiakiewicz, patrně nejlepší z nich Marek Baraniecki a další.

Vytvořila se skupina literárních teoretiků a kritiků SF. Patří k ní autor dějin polské SF Antoni Smuszkiewicz, Andrzej Stoff, Ryszard Handke, Leszek Bugajski a Andrzej Niewiadowski

J . A . Z a j d e l

Nejvýraznějším zjevem posledních let byl Janusz A. Zajdel, narozen 1938. Vzděláním jaderný fyzik, pracoval v laboratoři ochrany před zářením. Debutoval povídkami, které vyšly v několika sbírkách: Jad manteeji /1965/, Przejście przez lustr /1975/, Iluzyt /1976/, Feniks /1981/, Ogon diabla /1982/.

Lalande 21 185 /1966/ je kosmický příběh pro děti, Prawo do powrotu /1975/ vyšlo česky ve sborníku Pozemšťané a mi-

mozemšťané. Český vyšel i Cylinder van Troffa /1980/. Do čela polských autorů se dostal čtyřmi romány, především Limes inferior /1982/ uchvátil čtenáře. Wyjście z cienia /1983/ je o tom, jak si Zemi podrobí mimozemšťané. Cala prawda o planecie Ksi /1984/ řeší problémy společnosti na vzdálené planetě, kde jsou lidé vychovávaní v nenávisti vůči Zemi. Posledním románem byla Paradyzja /1984/, protože v roce 1985 Janusz Zajdel zemřel.

Zajdelovy knihy byly třikrát vyhodnoceny jako nejlepší knihy roku. Získal cenu na IX. Euroconu a byl zvolen do jeho předsednictva. Obsah dvou nejdůležitějších knih uvádím.

L I M E S I N F E R I O R

Je patrně z jeho tvorby nejlepší a měla velký ohlas. Má promyšlenou fabuli, zajímavé koncepce a literárně je na dobré úrovni. Práce vznikla rozpracováním povídky Den liftera, jejíž námět se ukázal jako nosný i pro rozsáhlejší dílo.

Autor vytvořil složitý, ale komplexně propracovaný obraz města Argolandu, jednoho z těch, které vznikly na Zemi po všeobecném odzbrojení a sjednocení lidstva. Děj se odehrává několik desítek let po této události a společnost se již přizpůsobila zásadám stanoveným pro její řízení. Každý člověk je po ukončení studia zařazen do jedné ze 7 tříd /od nejvyšší nuly k šesté nejpodřadnější/. Zařazení se děje na základě prověrky inteligence a schopností systémem testů, přičemž lze žádat o přetestování. Pokud jde o odměňování, dostávají lidé místo peněz tři různé druhy bodů: stejný počet červených, počet zelených bodů závisí na zařazení do třídy a počet žlutých bodů se řídí významem vykonávané práce. Za červené body však lze získat jen základní životní potřeby, luxusní zboží je pouze za žluté. Body jsou realizovány pomocí Klíče, což je elektronická destička sloužící současně jako průkaz totožnosti, úvěrová karta, kalkulačka, hodinky, doklad o zařazení do třídy a mnoha dalším účelům. Obyvatelé se mimo Argoland prakticky nemohou dostat a málokdo o to usiluje, ostatní svět je totiž uspořádán analogicky.

Tento zdánlivě ideální svět má své podsvětí, které s ním žije v symbióze. Jednou ze zakázaných činností je lifťování - podvodné zvyšování intelektuální třídy lidem, kteří touží zastávat vyšší funkce. Jedním z lifterů je i hlavní postava knihy Sneer, který své vynikající schopnosti využívá k vlastnímu obohacování. Hlavně jeho očima se čtenář seznamuje s uspořádáním tohoto světa. Sneer, zpočátku jen hromadící žluté body, se začne zamýšlet nad fungováním celého systému a pokouší se odhalit jeho podstatu. Mechanismus světa je tak odkrýván čtenáři postupně a na každé nové úrovni je obraz společnosti hlubší. Jeho principy byly ve skutečnosti světu vnuceny mimozemšťany na takové technické úrovni, že nebylo možné zásahu cizích bytostí vzdorovat. Vedoucí složky státu se snaží skutečnost mimozemského zásahu před veřejností utajit, takže i Sneer k tomuto poznání dospěje až v závěru, kdy je díky svým schopnostem povolán do vedení. Kniha tak odráží jeho přerod z řadového liftera v člověka uvažujícího v širších souvislostech a posléze v člena nejvyššího vedení. Toto vedení se ovšem nadřazuje - i životní úrovni - nad ostatní členy společnosti.

Kniha má spád a přitažlivé zápletky, je prakticky bez hluchých míst. Autor vytvořil sugestivní obraz světa, jehož uspořádání je vnuceno zvenčí, mimozemšťany, jako jedina pří-

oustná alternativa pod hrozbou totální likvidace. Řešení systému řízení společnosti, etického hodnocení tohoto řešení a jeho důsledků vede čtenáře k hlubšímu zamyšlení.

P A R A D Y Z J A

Název další knihy Paradyzja je odvozen z názvu Paradi- se - ráj a bylo by jej možné přeložit např. jako Rajská planeta, či nějakou podobnou parafrází. Paradyzja je umělá družice, vybudovaná daleko ve vesmíru u planety Tartaru. Planeta je mimořádně bohatá na vzácné suroviny, proto bylo už před staletími rozhodnuto o jejím osídlení s cílem těžby nerostů. Výprava ze Země, která se tu měla usídlit, přeměnila svou kosmickou loď ve velkou družici, obíhající kolem planety, protože o Tartaru se traduje, že tam nelze trvale žít. Velitel tehdejší výpravy po dokončení družice vypověděl Zemi poslušnost, vyhlásil samostatnost a omezil vzájemné styky, které se odehrávají výlučně na obchodní základně - výměně surovin za spotřební předměty a potraviny.

Hlavní postavou knihy je novinář Rinah, kterému se podařilo získat souhlas k návštěvě a seznámení se zdejšími poměry, aby mohl rozptýlit na Zemi pověsti o zdejší společnosti, jež nelze vzhledem k prakticky nulovému toku informací verifikovat. Hned po přiletu se setkává s celou řadou omezení, jímž jsou obyvatelé podrobeni a které mu připadají nejen zvláštní, ale které pokládá za omezování osobní svobody. Průvodce, který je mu přidělen, však všechno logicky vysvětluje mimořádnými poměry, které si toto uspořádání vynutily. Lidé zde žijí v malých místnostech s průhlednými stěnami a jsou trvale vizuálně i zvukově sledováni centrálním počítačem. Je to zdůvodňováno tím, že družice je velmi citlivá na možný útok, který by dehermetizací vedl ke všeobecné záhubě. Navíc jsou lidé vychováni ve strachu před útokem ze Země. Vyhodnocování jednání a chování obyvatel má jeden závažný důsledek: nejhůře ocenění jsou odesíláni do mimořádně obtížných podmínek rudných dolů na Tartanu.

Skutečnost však představám tvůrců tohoto totalitního státu zcela neodpovídá. Rinah brzy zjišťuje existenci celé soustavy nepsaných dohod, směřujících k oklamání všesledujícího počítače a k zajištění alespoň minima soukromí. Z různých náznaků nakonec zjišťuje, že se vůbec nejedná o družici, ale kosmickou loď umístěnou na planetě Tartaru, který má docela příhodné klima. Ovšem vládnoucí vrstvy, které sídlí na planetě v komfortních podmínkách, už celé generace udržují ostatní v představě možné záhuby a přisvojují si výsledky jejich práce. Toto vedení je v knize jen naznačeno, prakticky se neobjeví. Skutečnost, že Paradyzja není ve vesmíru, je nejprísněji střeženým státním tajemstvím a jakýkoli náznak opaku je tvrdě trestán. Rinah, ani těch několik lidí, kteří znají pravdu, nemohou obyvatelům pomoci. Systém je příliš propracován a lidé budou nuceni žít ještě dlouho v těch absurdních - z pozemského hlediska - podmínkách, které jim však díky nevědomosti připadají jako jediné možné.

Stejně jako další Zajdelova díla má kniha vícevrstevný podtext. Tvrdě pracující lidé jsou udržováni na sociálním minimu a připravováni o výsledky své práce anonymními vládci žijícími v komfortu, o který nechtějí za žádnou cenu přijít. Základními prostředky k tomu je využití techniky /počítače, televize aj./ k policejním účelům, omezení informací spojené se soustavným obelháváním celé společnosti a dokonce i umysl.

né falšování přírodních zákonů. Zajdel přitom nepodává lacině optimistické východisko, šťastný konec; v literatuře tak obvyklý. O to je jeho výpověď působivější.

Obě tyto knihy se zvažují z hlediska českého vydání. Snad se to podaří.

Zprávy z fandomu

PARCON 87

Vše rozhodnuto! Parcon 87 bude v Praze. Hlavní část programu je soustředěna na sobotu 13. června. Část programu se bude rovněž odehrávat v pátek v neděli. Místem konání by se měl stát Kulturní dům dopravních podniků. Součástí programu bude jako již tradičně vyhlášení vítězů soutěže "O cenu Karla Čapka", v níž se sešlo opět okolo 300 povídek. V současné době se jedná o možnostech ubytování (koleje VŠCHT?)

CENY "LOCUS 1986"

Nejlepší román SF: David Brin -
- "The Postman"

nejlepší román fantasy: Roger Zelazny - "Trumps of Doom"

nejlepší románový debut: Carl Sagan - "Contact"

nejlepší novela: James Jiptree -
- "The Only Neat Thing to Do"

nejlepší povídka: Harlan Ellison -
- "With Virgil Oddum at the East Pole"

nejlepší antologie: Harlan Ellison - red. Medea - "Harlan's World"

nejlepší fanzin: "Locus"

TATRACON

Se značným předstihem chystají organizátoři (M. Butora, P. Dudáš) již třetí setkání fanů ve Slovenském ráji. Tatracon 87 se uskuteční ve dnech 13.-16.8.1987. Ulytování pro 80 účastníků, cena 220 Kčs.

MILIÓN

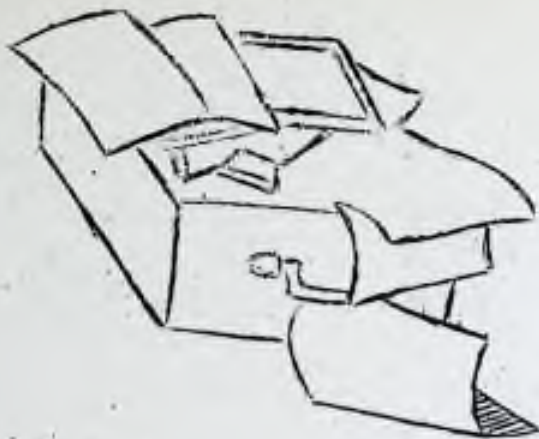
První československá SF dílna (workshop); která zkoumá možnosti vývoje společnosti, jejíž každý člen v den 18. narozenin obdrží 1 000 000 peněz, se úspěšně chýlí k závěru.

S výsledky bádání skupiny vedené O. Neffem se čs. fandom bude moci seznámit na Parconu.

FANSCRIPTUM

Zcela speciální fanzin chystá J. Matys z České Lípy. Měl by být zcela věnován recenzím fanzinových příspěvků. Škoda jen, že poměrně malý náklad (asi 30 výtisků) zřejmě neumězí, aby se s tímto fanzinem seznámili všichni zájemci.

7
PARCONSKÉHO

ŠUPLÍKU

POVÍDKY, POROTCI A POČÍTAČE

Při programování počítačů se obvykle indexuje „od nuly“. Proto ani literární soutěž „O cenu Karla Čapka“ v oboru sci-fi povídky, v nichž se to robory, kybernety a počítači všeho druhu jen hemží, nemohla v roce devatenáct set osmdesat dva začít jinak, než nultým ročníkem.

Toho jsem se zúčastnil ještě jako soutěžící s číslem příspěvku 202, v tom roce druhým nejvyšším. Číslo 203 měl Petr Hanaš, který naše povídky dovezl do Pardubic organizátoru a duchovnímu otci soutěže Pavlu Poláčkovi minutu před tím, než tento dořídil uzavěrku, to je očíslování dosudých příspěvků.

Petrova povídka „O kosovi, který neuměl zpívat“ získala třetí místo. Má, jež byla nadepsána konvenčněji: „Probuzení“ – v každém ročníku se tak jmenují alespon čtyři, vedle osmi „Přistání“ a šestnácti „Návratů“ – úspěšně unikla každému ocenění.

Tehdy jsem ale o práci poroty, o níž chci hlavně vyprávět, neměl ještě ani ponětí. Z kusých poznámek pamětníků a z vlastních vzpomínek vím, že povídky nultého ročníku hodnotil Jarda Veis, Zdeněk Volný a za Pardubice Lubomír Macháček a Pavel Poláček a Pavel Křivka. Všichni četli všechny povídky a to nebylo vždy jednoduché. Tráduje se, že když v rozhodujících chvílích onemocněl Zdeněk Volný, nosil mu Jarda Veis obmyslně maskován vypůjčeným bílým pláštěm povídky do nemocnice.

Nakonec ale vše v termínu zvládli a v dubnu roku dvaosmdesátého byl v Pardubicích na prvním celostátním setkání fanoušků SF, předchůdci to dnešních Parconů, vyhlášen první vítěz CKČ Ladislav Kubie.

V následující roce /1983/ došlo na adresu organizátorů soutěže už více než dvojnásobek prací, přesně čtyři sta třicet sedm. Protože jsme, ani Petr ani já, nestihli během roku dokončit žádnou další povídku a bylo třeba pomoci, rozhodli jsme se vstoupit do služeb poroty, aby bylo vůbec možné to množství zvládnout. Prostředkem k tomu mělo být i využití moderní výpočetní techniky. Z počátku jsme, jak je v kraji zvy-

kem, počítač používali jen jako psací stroj a k evidenci povídek, později i jako nástroj k určování kandidátů druhého kola a nakonec jsme mu po dvou letech svědili i určení vítěze. Ale to předbíhám.

Oproti roku '82 jsme se rozhodli pro dvoukolový systém hodnocení, ale protože jsme nedocenili, co je to za drinu, opět četl každý porotce prvního kola všechny došlé povídky. Znamenalo to v době kratší pěti týdnů přečíst zhruba tři a půl tisíce stran. Měl jsem z toho hlavu jako meloun a občas mě napadla, zda mi to už nezůstalo.

Výběr okolo sta povídek pak četli porotci druhého kola, dodatečně si ale všechny povídky /i ty z minulého roku/ přečetl nový člen poroty Ivo Zelezný a sestavil z nich knihu "Stalo se zítra" a "Návrat na planetu Zemi".

Několik dnů před Parconem '83 jsme se všichni sešli u Zdenka Volného v redakci Světové literatury. Názory na nejlepší povídku se tak různily, že jednání bylo odročeno až do Pardubic. Tam několik hodin před udílením cen potřebla skupina přívrženců Ivana Kmínka fanoušky Jana Hlavičky a Franty Novotného. Ač jsem tehdy nepatřil do vítězné skupiny, Ivanovy věci mi připadaly málo sci-fi. Dnes shledávám, že to byla velmi šťastná a při vši té nejednotnosti i kvalifikovaná volba. Ivan se za všech účastníků CKC ukázal nejen nejproduktivnějším, ale i jako autor s nejdynamičtější tvůrčím vývojem. Už za tři roky - v roce 1986 - dokončil svůj první román. Utopie nejlepší verze. Kdyby po CKC a jejich autorech nezbylo nic jiného, i tak by to stálo za to.

Ale zpět k porotě. Ročník '83 ukázal, že není takřka v lidských silách a ani rozumné, aby jednotlivci za měsíc přečetli roční produkci sci-fistických adeptů spisovatelského řemesla a ani volba vítězné povídky besedou nad užším výběrem se neprojevila jako ideální. Ze dvou možností: totiž zazdíť porotce do cely se zásobou jídla, řekněme na měsíc, a pustit je, až se dohodnou, či nechat je obodovat jednotlivé povídky a výsledek at určí počítač, jsme z praktických důvodů volili tu druhou.

Počítačovou metodu jsme poprvé uplatnili v roce '84, tehdy jsem do poroty získal ještě Ondřeje Neffa a Pavla Weigla, překladatele St. Lema. Na jeden rok okusil radosti porotcovského maratónu i Karel Šys. Okamžik po tom, co poslední porotce odevzdal své hodnocení, počítač vyhrllil výsledky. Opět zvítězil Ivan Kmínek, druhý byl Josef Pecinovský a třetí Vladimír Veverka s povídkou "Zrůdu k obrazu svému".

Největším překvapením následujícího roku '85 pro mě byl doslova raketový vzestup Franty Novotného. Jeho povídka "Legenda o Madoně z Vrakoviště" zvítězila s dvojnásobným počtem bodů před prací na druhém místě. Do první desítky se poprvé probojovala Eva Hauserová, jejíhož talentu si jako první povšiml Ondřej Neff, a povídka "Vyrázil Jimram zítra na robotu" Jana Hlavičky získala třetí místo.

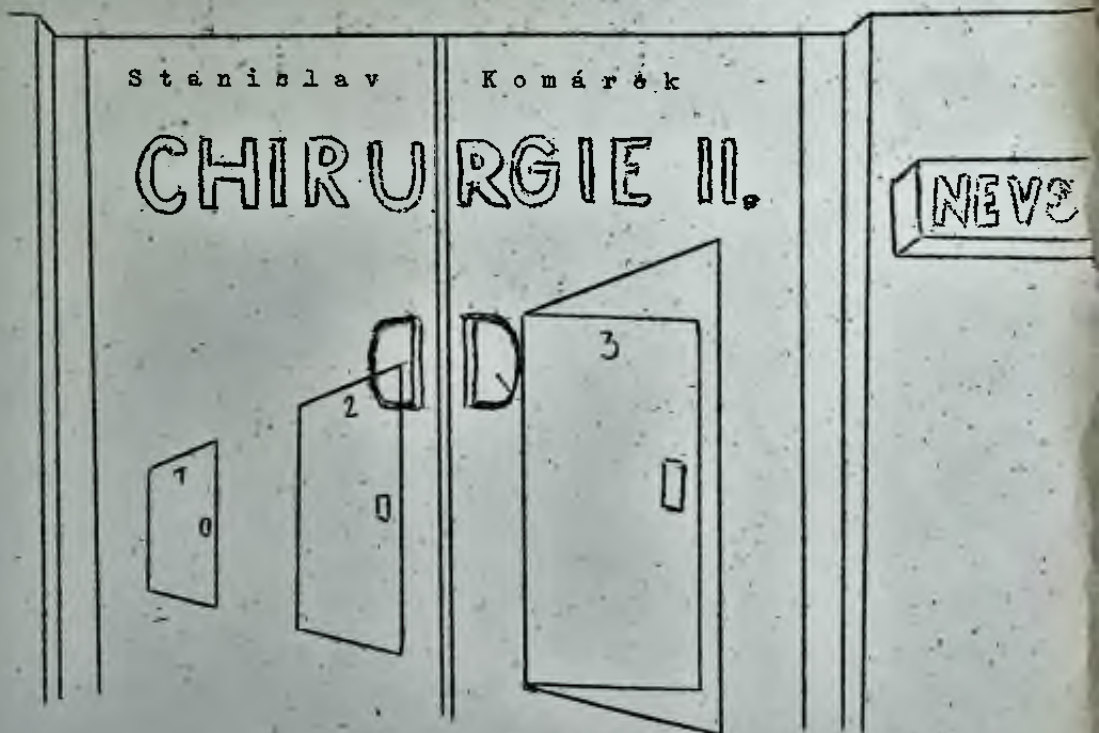
Roku '86 už porota obohacená o Ivana Kmínka, který se rozhodl dát příležitost dalším, jen potvrdila trendy zjevné už v minulých letech. Sošku Mloka, cenu Karla Čapka, si po zásluze odnesl Josef Pecinovský, snad nejdéle píšící amatérský autor naší SF. /První povídka mu vyšla v roce '62 a pravidelně píše od poloviny sedmdesátých let./ Dále se v čele bodovací tabulky vedle známých už uvedených jmen opět objevi-

la Eva Hauserová, Jaroslav Jiran, St. Švachouček, Frant. Hovdek a Jiří Olšanský. Překvapením roku se alespon pro mne stala povídka "Emancipovaný drtič" Jaroslava Šoupala, jednoho z dvanácti nejvěrnějších účastníků CKČ, jež nevynechal ani jeden ročník soutěže.

Před námi je ročník - 87. Od září minulého roku, kdy byl soutěž ohlášena v několika časopisech, se těším na konec ledna a první povídky. Podle posledních zpráv z pardubického kulturního střediska /PKO-OKS/ jich už došly čtyři stovky a přicházejí stále další.

Objeví se na našem SF nebi nové hvězdy? A čím nás překvapí stálíce?

Zdeněk Rampas
leden '87

Sestra mně přišla říct, že už dostali ven havíře, co byli u kombajnu. Leží na intenzívce. Nejhuř je prý na tom štajgr, je to s ním nahnutý. Snad ho z toho doktoři vtáhnou. Já jsem měl štěstí. Prý štěstí - zlomená noha, popáleniny "jenom" druhého stupně. Hergot, stejně mě svědí, že se to nedá vydržet. Venku je horko, sluníčko hřeje. To by byla labuž, skočit si na koupák a večer do "Kahance" na pivo.

Sestřička, jmenuje se Monika, se okolo mne točí. V tom modrobílém stejnokroji ji to fakt sluší. Hezká kočka: blond vlasy, dlouhé nohy... Jenže já teď nemám na holky ani pomyslení. Aspoň mi slíbila, že se zeptá, co je s chlapama.

Dali ke mně na cimru dědka. Hned se dal do řeči. Nejdřív jsem ho poslov mal, ale už mě z něho brní hlava. Monika dneska nemá službu a ta druhá sestra o nich nic neví. Pitomej špitál.

Moje polámaná haksna mně v té šibenici úplně zdřevěněla. Ráno jí sundali a teď bolí jako prase. Ale to se ještě dá vydržet. Dědkovy kecy, ty jsou horší: - Ja, synku, to když sem ja byl mladý... Kdo to má furt poslouchat?

Monika mi příběhla říct, že s klukama je to už lepší. Prý i štajgr překonal krizi. Uf, to mi spad kámen ze srdce. Byl to hrozně blbý pocit - čekat jestli někdo nezařve. Nikdo mi nic neříkal, ale jako bych je slyšel: - Jak to, že on se z toho vysekal, když to všechny ostatní chytlo? A ty pohledy.. Teď už mně bude líp. Hlavně psychický. Kdybych tak mohl vyskočit, hned bych dal Monice pusu. Zatím se musím dívat, jak ji dědek plácá po zadku. Kozel starej, hnusnej, oplzlej!

Dědek zase kecá. Kecá, kecá a kecá. Radši zavírám oči a dělám, že spím. To pak musí držet hubu. Aha, už ho to tu omrzelo, jde si na hajzl tajně zakouřit. Konečně chvilka klidu.

Přišla za mnou návštěva ze šachty: - Jak se máš? Už vy-
padáš docela dobře... Jo..., hrozně se divili, jak je to možné, že jsem tenkrát vylezl ven. Prý neuvěřitelná náhoda. Nejspíš jsem byl někde u větrací štolý. Našli mě o patro výš - v bezvědomí. - Jak ses tam dostal? A zase ty pohledy. Rychle zavřít oči. Vzpomínky mi běží pod víčky jako film: Strašná šleha, plamen letí chodbou, uhlí se provalilo do štolý, stojky padají jako kuželky. Teď se převrhly vozíky - pár čísel doprava a byl bych nebožtík. Potom ticho a tma. A nakonec ta cesta nahoru...

Ksakru, to mi přece nikdo neuvěří, že me odtamtud vytáhli
rousatí permoníci v červených čepicích, s kterýma jsem se už rok dělil o svačinu.

Omamný květ Comarre

A. C. Clarke

Více rozložen než vystrašen se Richard otočil, aby pohlédl do tváře svému protivníkovi. Ve vzdálenosti několika yardů stál nejkomplikovanější robot, jakého kdy spatřil. Téměř sedm stop vysoký stroj tiše sledoval nevítaného návštěvníka.

Mladík mlčky hodnotil kvality svého soupeře. Šlo zjevně o robota vysoké třídy - ale použil proti člověku násilí! To znamenalo, že je přímo řízen někým neznámým, který se skrývá kdesi v labyrintu města.

"Kdo jsi?" vykřikl mladík na adresu oné šedé eminence.

"Jsem správce Comarre."

"Tak vylez a ukaž se mi!"

"Stojím před tebou."

Richardův vztek byl nahrazen stále stoupajícím údivem. Tedy nikdo v pozadí? Snad to byla strohost odpovědi, snad syntetický zvuk hlasu robota a možná i intuice odborníka, která přinutila mladíka uvěřit - proti němu stál první stroj v dějinách lidstva; který měl vlastní vůli a vlastní vědomí. Tohle byl tedy lhordarsenův trumf, který Rada odmítla!

"Jsem ráu, že jsi pochopil. Zjednoduší to mnoho věcí," ozval se opět nezúčastněný hlas Správce.

Richard si s hrůzou uvědomil, že robot čte bez nesnází jeho myšlenky.

Kapitola VI.

Spáči.

"Co chceš se mnou udělat?" zeptal se Richard opatrně.

"Především te musím ochránit před škodlivým vlivem Comarre. Je to přece i tvé vlastní přání."

"Znamená to snad, že mám raději odejít z města?"

"Ano. To bude nejlepší řešení."

Mladík se neubránil úsměvu. Správce, jak si tento velkolepý robot říkal, zůstával přes všechny své špičkové vlastnosti pouhým strojem. Lháť kupříkladu vůbec neuměl. To dávalo Richardovi naději na splnění úkolu. Musí Správce nějak šikovně obelstít.

"To ti nedovolím," ozval se robot. "Už si viděl příliš mnoho. Budeš muset odejít ihned. Když to bude nutné, použiji třeba násilí."

Richard se však nehodlal jen tak vzdát. Mohl se alespoň pokusit najít nějakou slabinu svého protivníka. Začal se tedy znovu ptát, aby získal čas.

"Proč ti vlastně říkájí Správce?"

Robot odpověděl kupodivu dost ochotně.

"Mým úkolem je zasáhnout, když se objeví vážné závady v systému, na které obyčejní řadoví roboti nestačí. Jsem schopen přestavět třeba celé Comarre. Dokud však všechno funguje normálně, jsem mimo prov."

Mladíka pobavilo, jak Správce sám sebe hrdě odlišuje od ostatních robotů. Položil další logickou otázku:

"Pro ten případ je tu ještě rezervní Správce. Můžeme se navzájem opravit. Zatím to bylo potřeba pouze jednou - před třemi stoletími."

Richard musel chtít nechtít ocenit zajištění správného chodu města. Tento systém umožňoval bezporuchový provoz po tisíce let. Jaká škoda, že Rada kdysi Thordarsena odmítla. Jak se mohla od té doby změnit tvář světa! Princip, podle kterého byl postaven Správce, mohl znamenat zlom nejen v robotice. Stroj, který myslí a dokáže reprodukovat sám sebe! Existovala by pro umělý intelekt vůbec nějaká hranice?

"Ne," ozval se Správce neočekávaně. "Thordarsen tvrdil, že roboti budou jednoho dne inteligentnější než lidé."

Tohle chtěl tedy velký vynálezce dokázat. I po pěti stech letech byla však tato představa stále stejně nepřijatelná. Mezi myšlením robota a člověka existuje přeci nepřekročitelná propast:

"Je stejná jako mezi člověkem a zvířaty, z kterých vznikl," odpověděl Správce. "Ty jako člověk nejsi víc než zbytečně složitý robot. Já sám jsem sice jednodušší, ale výkonější."

Mladík hledal protiargumenty. Ze Správcových slov totiž vylý-

val jeden nemilý závěr - jednou nebiologické systémy dosáhnou úrovně člověka. Až přijde tento den, svrchovanost lidské vlády skončí. Zůstanou pak stroje inteligentnější než jejich pán stále pouhými služebníky!

V místnosti lemované kontrolními panely zavládlo ticho. Richard se vymanil ze snů o zítřku a znovu se pokusil věnovat svému prvořadému úkolu - zbavit se Správce. Bylo to však beznadějně. "Nesnaž se vymýšlet zbytečné plány. Uprchnout nemůžeš, použil bych silových agregátů. Zničit mě se ti také nepodaří." Moci se tak někam ukrýt před myšlenkovými analyzátory! Takhle byl robot neustále o krok před ním. Sotva se v Richardově hlavě zrodil nápad, již o něm správce věděl. Bylo opravdu jen otázkou času, kdy mladíka vyvede ze zdí Comarre.

Další vývoj událostí však překvapil robota stejně jako Richarda. Místností proletělo půl tuny masa a kostí obalené žlutohnědou srstí a dopadlo rychlostí čtyřicet mil v hodině přímo na Správce.

/dokončení příště/

O B S A H :

Třetí rok	1
Ufouni ve Slaném II.	2
Nové fanziny	7
SF film (Stav věci)	8
Robert Sheckley	10
Anvil	14
M. Odom: Chryzantema	15
SF v Polsku: J. A. Zajděl	16
Zprávy z fandomu	19
Povídky, porotci a počítače	20
S. Komárek: Chirurgie	22
A. C. Clarke: Omanný květ Comarre.	24

SLAN - časopis pro vnitřní potřebu SFK Slaný

NEPRODEJNÉ! ZDARMA!

Povoleno OK ONV Kladno, č. j. 82/86

REDAKČNÍ RADA: P. Brázda, L. Peška RNDr.

ILUSTRACE: M. Štoviček, J. Geringová, M. Kuchta

OBÁLKU NAVRHL: Teodor Rotrekl

NA PŘÍPRAVĚ ČÍSLA DÁLE SPOLUPRÁCOVALI: I. Brázdová, M. Bukový, I. Červená, I. Chotěborská, J. Horák, J. Müller, B. Miltrová, M. Novák, R. Vondráček

75 výtisků, vyšlo v březnu 1987, číslo 1.(11), 26 stran

ADRESA REDAKCE: SFK Slaný, gymnázium, Gottwaldovo nám. 1310, 274 01

